

al Almindelighed vil jeg gøre den Bemærkning, at den Kommission, der sidder og arbejder for nærværende Tid i disse Sager, og som har faaet en Række meget indgaaende Oplysninger tilstillede fra Ministeriet, i de sidste 2—3 Maaneder, saa at sige uden Afbrydelse, sikkerlig gennem sin Betænkning vil kaste Lys over mange af de Forhold, som interessere den ærede Ordfører og ogsaa det ærede Medlem for Odense, og jeg tror, at vi gøre bedst i at afvente det Tidspunkt, som vist heller ikke ligger saa meget fjernt, forinden vi udtale os med Bestemthed eller danne os en bestemt Opfattelse om Grundene til, at Jærnbannerne i den sidste Tid have givet ringe Overskud, og om de Veje og Midler, som maa kunne findes for at bringe Bedring i denne Henseende.

Der har i Gaar her i Salen været talt om de kongelige Slotte, og om den Nedsættelse, som har fundet Sted der, idet Udvalget, hvad jeg jo ikke kan indvende noget imod, har ment, at denne Bevilling bør holdes inden for Grænserne af 100,000 Kr., saaledes som det har været Tilfældet i en Række af Aar. I den Anledning fremkom det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) med en Række Udtalelser, hvori han kom ind paa enkelte af de Forslag, som i saa Henseende ere stillede, og som ere godkendte af Finansudvalget. Den samme Tale hørte jeg i Oktober Maaned af det ærede Medlem, nemlig ved Finanslovens 1ste Behandling, og jeg har senere læst det Foredrag en 4—5 Gange i den socialdemokratiske Presse, og der er jo en Mulighed for, at vi kunne faa det at høre endnu en Gang ved 2den Behandling, og saa er der endnu en 3dje Behandling tilbage. Det forekommer jo nok mig, at man kan berede sig selv og ogsaa andre, men dog navnlig sig selv, et fornøjeligt Kvarterstid ved at travestere et Forslag til en Bevilling af et Hundehus paa Fredensborg eller et Taarnur paa Sorgenfri. Men dette, saaledes Maaneder igennem, Kvartaler igennem, ligesom, om jeg saa maa sige, at anlægge sit Liv paa et Hundehus eller paa et Taarnur, forekommer mig dog ligefrem at begynde at blive ængstende. Det ærede Medlem havde ogsaa i Gaar ligesom Fornemmelsen af, at det kunde synes paafaldende, at han vilde tale saa meget om disse Smaating, og han har saa forklaret, at det slet ikke var af Smaalighed, men det var af storpolitiske Grunde, at det ærede Medlem havde udsøgt sig dette Hundehus paa Fredensborg for at kunne ramme mig,

thi gennem disse Bevillinger kunde man ramme Regeringen. Det er i Anledning af denne Udtalelse, at jeg ønsker at sige til det ærede Medlem, at denne Tale forstaar jeg slet ikke. Det er ganske sikkert ikke paa § 19 II. D. 3., at det ærede Medlem kan ramme Ministeriet, og jeg tror at Fler-tallet i dette Ting ved langt bedre Besked end det ærede Medlem om, hvor man kan ramme Ministeriet. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at det vilde have ramt mig — eller vilde have berørt mig, thi at ramme er saa stærkt et Udtryk — mere, hvis Udvalget havde nægtet Bevillingen til Arbejdernes Parisertur, end hvis man havde nægtet mig Taarnuret paa Sorgenfri, eller hvis det havde forlangt, at Hundene vedblivende skulde leve under de Forhold, som have berøvet et Antal af dem Livet, men det er jo godt, at Finansudvalget har tiltraadt begge disse Forslag. Det er jo underligt for mig at høre det ærede Medlem tolke mig en Tak i venlige Ordlag for det Forslag, jeg har stillet angaaende Arbejderne, i samme Aandedræt som det ærede Medlem saa gerne ønsker at ramme mig paa Taarnuret og Hundehuset; men han har Uret i begge Henseender. Det er jo ganske naturligt, at der gives Rejsestipendier til disse Arbejdere; derfor har ogsaa hele Udvalget sluttet sig dertil, og denne Bevilling er slet ikke forskellig fra, hvad der er foreslaaet fra tidligere Ministres eller Udvalgs Side. Overhovedet har ingen af os Ret til saaledes at patentere Arbejdervenlighed. Vi maa alle anse os for berettigede til altid beredvillig at tiltræde rimelige og fornuftige Forslag, som sigte til Arbejdernes Vel, og jeg har betragtet det nævnte Forslag som et saadant, saa at i den Henseende er der intet at undre sig over. Det har jo ogsaa vist sig, at jeg med Rette har kunnet gøre Regning paa, at hele Udvalget vilde slutte sig dertil.

Hvad den anden Sag angaar, Udbydelsen af disse offentlige Arbejder, kom jeg for lidt siden ganske kort ind derpaa ved Omtalen af de forestaaende elektriske Lysanlæg. Jeg vil dog sige, at for Slottesnes og i det hele for de offentlige Bygningers Vedkommende vilde jeg meget gerne, at vi kom ind paa offentlig Licitation, men jeg har rigtignok i den senere Tid haft nogen Tvivl om — ikke blot ved den af den ærede Ordfører omtalte Licitation, men overhovedet — hvorvidt offentlig Licitation fører til et godt Resultat, thi hvis Forholdet virkelig er som skildret — jeg ved det ikke — at de paagældende